

1) 'Ο περὶ οὗ δὲν γίνεται ἐρώτησις Κρήτ.: Δὲ διστεύω
ν' ἀπομείνουσι ἀναρωτῶντα τέθροια πράγματα. 2) 'Ο μὴ
ἐρωτώμενος ἢ ὁ μὴ ἐρωτηθεὶς ἢ οὐτινος δὲν ἐζητήθη
ἢ ἀδεια ἐνθ' ἀν.: 'Εχου ἀνρωτῶν' τ' μάννα μ' Αἰτωλ.
Συνών. ἀρωτῆτος.

ἀναρωτῶ πολλαχ. ἀναρωτιοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνε-
ρωτῶ Αἰγιν. Ἀστυπ. Θήρ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κά-
λυμν. Κάμπ. Α.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Προπ. (Ἀρτάκ.)
Ρόδ. Σίφν. Σῦρ. Χηλ. Χίος κ. ἀ. ἀνερωτάω Πελοπν.
(Μάν.) ἀνιρωτῶ Λέσβ. κ. ἀ. ἄνερωτῶ Κάμπ. Κρήτ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. Μέσ. ἀναρωτιέμαι Α'Εφταλ.
Μαζώχτρ. 114 ΑΚυριαζ. ἐν Ν.Εστία 3,549 ΚΜπαστ.
Ἀλιευτ. 15

Τὸ μεσν. ἀναρωτῶ, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνερωτῶ. Καὶ
ὁ τύπ. ἀνερωτῶ μεσν. ἔχον τὸ ε κατ' ἐπίδρασιν τῶν
μετ' ἐσωτερικῆς αὐξήσεως παρρωχημένων χρόνων.

1) Ἀποτεινὼν πρὸς τινα ἐρωτήσεις ἐπιθυμῶν νὰ μάθω
τι, ἐρωτῶ ἐνθ' ἀν.: Μὴν ἀνερωτῶς γι' αὐτὰ Θήρ. Ἀνα-
ρωτῶντῆς τὴν εἰδὰ καμὲ Κρήτ. Γιὰ ἀνερωτῶντα, βά' μάθης
ποῦ ναι αὐτόθ. Μὴ μ' ἀνερωτῶς, μωρὲ παιδί μου, γιατί
δὲ σοῦ λέω αὐτόθ. Ἀναρωτήθηκα, κουβέντιασαν, καθί-
σανε 'ς τὸ φαεῖ, ἄρχισε ὕστερα τὸ κρασί Α'Εφταλ. ἐνθ' ἀν.
|| Φρ. Δὲν ἔχω νὰ μ' ἀρωτῶντῆς κἀνείς (δὲν ἔχω νὰ δώσω
εἰς οὐδένα λόγον) Κρήτ. || Ἀσμ.

Μὰ κείνη δὲ μὲ ρώτηξε γιὰ μάννα γῆ γιὰ κύρι
γῆ γι' ἀδερφοῦ γῆ γι' ἀδερφή γῆ γιὰ πρῶτα ξαδέρφια,
μόν' κάτσε κι ἀναρωτῶ με γιὰ τὸν ἀπάνω κόσμον
(γῆ = ἦ) ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 200

Σὰν τ' ἄκουσαν οἱ Χριστιανοὶ μέσ' σ' τὴν καρδιά πονοῦνε,
ὁ -γ- εἰς τὸν ἄλλ' ἀναρωτῶ τί μέλλει νὰ γενοῦνε
Κρήτ.

Νὰ θαυωθοῦν τὰ μάθια σου τοοὶ στράτες νὰ ξανοίγης,
νὰ βγάλ' ἢ γλῶσσα σου μαλλιά ν' ἀνερωτῶς περάτες
αὐτόθ.

Τὰ πάθη μου δὲ δά' παθε μουδὲ ἢ -γ- Ἀρετοῦσα
ποῦ τὴν ἐβάλα 'ς τὴ φ'λακὴ καὶ τὴν ἀναρωτοῦσα
αὐτόθ.

Νὰ κατεβαίνης 'ς τὸ γυαλό, ν' ἀνερωτῶς τοὺς ναῦτες,
ναῦτες μου, παλληκάρια μου, εἶδετε τὸν ὕγιό μου;
Χίος

Νὰ πά' νὰ βρῶ τὴ μάννα του, νὰ τὴν ἀνερωτήσω,
εἰντά τ'ρωγες 'ς τὸ δειπνο σου κ' ἡμύριζεν ὁ γιός σου;
Κρήν.

Στέκομαι, διαλογίζομαι κι ἀνερωτῶ τὸ νοῦ μου,
τί ὄνομα νὰ τὸν εἰπῶ, νὰ τὸν ἀποξυπνίσω
Χηλ. — Ποίημ.

Γιὰ ἐμᾶς μαντεύονται, παιδιὰ, γιὰ ἐμᾶς ἀναρωτοῦνε,
τ' ἄγρια, τ' ἀνήμερα στοιχειά, γιὰ ἐμᾶς τάματα κάνουν
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,56. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Καλλιμάχ.
καὶ Χρυσορρ. στ. 592 (ἐκδ. SLambros σ. 26) «ἡ κόρη
τὸν Καλλιμάχον ἀναρωτῶ τὸ γένος | κ' ἐκεῖνος ἀποκρί-
νεται, λέγει το πρὸς ἐκείνην» καὶ Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν.
στ. 1943 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 395) «βλέπω βραδὺν τὸν
οὐρανόν, ἀνερωτῶ τὸ φέγγος, | τ' ἄστρα ἐξακριβίζομαι
καὶ ἐξέβηκέ με τοῦτο». 2) Μέσ. διερωτῶμαι κατ' ἐμαυ-
τὸν ΑΚυριαζ. ἐνθ' ἀν. ΚΜπαστ. ἐνθ' ἀν.: Ἡ ἀπορία
δὲν εἶναι τῆς ὥρας, σὰν κ' ἐμᾶς ἀναρωτήθηκαν γιὰ τὸ ἴδιο
πρᾶμα καὶ οἱ παλαιοὶ ἀνθρώποι, ἀναρωτήθηκαν καὶ σκαντα-
λίστηκαν ΚΜπαστ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.

Κ' ἡ κόρη ποῦ ῥθε νὰ γεμίση | ἀναρωτιέται ἀγάλη, ποιό;
νερὸ δαμάντι ἀπὸ τὴ βρύσι | γιὰ ἀπ' τὸ φεγγάρι φῶς νὰ πῶ;
ΑΚυριαζ. ἐνθ' ἀν.

ἀνάσα ἢ, ἀνέσα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰθάκ. Λέσβ.
Λήμν. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πελοπν. (Οἶν.) Σάμ. κ. ἀ. ἀνέσσα
Σύμ. ἀνάσα κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ.
Σινώπ.) ἀνάσα Μέγαρ. ἀνάσσα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασαίνω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76.

1) Ἀνακούφισις, ἀνάπαυσις κοιν.: Δὲν ἔχει ποιὲ
ἀνάσα κοιν. Αὐτὸς θὰ δῇ λίγη ἀνάσα 'ς τὰ γεράματά του
Λεξ. Αἰν. || Φρ. Ἀνάσα νὰ μὴ διῆς! (ἀρά) Βιθυν. Ἀνάσα νὰ
μὴν ἔχης 'ς τὸν ἄλλο κόσμον! αὐτόθ. Ἀνάσα δὲ μοῦ δῖθ'
(διαρκῶς μὲ ἐνοχλεῖ) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) || Ἀσμ.

Γιὰ λάβε λίγη ὑπομονὴ καὶ λάβε λίγη ἀνέσα

κ' ἔχεις καιρὸ νὰ θλίβεσαι καὶ χρόνια νὰ λυπᾶσαι

Ἰθάκ. Συνών. ἀναπαή 1, ἀνάπαμα, ἀναπαμὸς 1, ἀνά-
πασι 1, ἀνάπλα (Π), ἀνάσσασι, ἀνάσσασμα, ἀνασσασμός,
ἀνασοή, ξαπόσταμα, ξεκουρασιά, ξεκούρασμα. β) Ἡ
ἡσυχία Λήμν. κ. ἀ.: Μὴ τ'ν ἀνέσα πρέπ' νὰ γίν' ἢ δ'λειά,
ὅχ' μὴ τὸν δλαδαμό. Συνών. ἀναπαή 1β, ἀναπαμὸς 1β,
ἀνάπασι 1β, ἀνασοή. γ) Ἐπιρρηματ., ἡρέμα, ἡσύχως
Πελοπν. (Οἶν.): Ἀσμ.

Ἀργυρό μου χτένι κι Ἀλεξαντρινό,

σὺρ' ἀνέσ' ἀνέσα κ' ἔλ' ἀγάλη ἀγάλη

νὰ μὴν κόψης τρίχα, τρίχ' ἀχ' τὰ μαλλιά μου.

Συνών. ἀγάλη, ἀναπαμένα 2, ἡσυχά, σιγά. 2) Ἡ
εἰσπνοὴ καὶ ἐκπνοὴ διὰ τῶν πνευμόνων τοῦ ἀτμοσφαι-
ρικοῦ ἀέρος κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ.
Σινώπ.): Παίρνω ἀνάσα (ἀναπνέω). Κόβεται - πιάνεται ἢ
ἀνάσα μου (γίνεται ἐπίσχεσις τῆς ἀναπνοῆς) κοιν. Παίρνω
ἀνέσα Χαλκιδ. Τραυίζει ἀνάσα (ἀνέπνευσε) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
|| Φρ. Δὲ μπορῶ νὰ πάρω ἀνάσα (αἰσθάνομαι δύσπνοια).
Παίρνω ἀνάσα (ξεκουράζομαι). Δουλεύω χωρὶς ἀνάσα
(συνεχῶς). Δὲν παίρνω ἀνάσα (μοχθῶ διαρκῶς) κοιν.
Παίρνω ἀνάσαν (ἀνακουφίζομαι) Κερασ. Κόπηκε ἢ ἀνά-
σα μου (ἐκουράσθην ὑπερβολικῶς) Θράκ. Πίνου μὴ μὴ
ἀνάσα (ἀπνευστί, μονορρούφι) Ἡπ. Ἡρθι μὴ μὴ
ἀνάσα (τάχιστα) Ἡπ. Μακεδ. (Κοζ.) Ὅσον νὰ πάρ'ς
τ'ν ἀνάσα σ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἡπ. Τοῦ πῆρα
οἱ μὴ ἀνάσα (διέτρεξα τὸ διάστημα ταχύτατα) Θεσσ.
(Καλαμπάκ.) Συνών. ἀναπνοή, ἀναπνοῖα 1, ἀνασαμιά,
ἀνασσαμιά, ἀνασσασμός, ἄνασμα, ἀνάσμεμαν,
ἀνασμονή, ἀνασοή. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων Μακεδ.
(Σισάν.): Ἀν'ξι τὴν τρυπούλλα ποῦ εἶνι δίπλα 'ς τοῦ φοῦρνου
γιὰ νὰ παίρν' ἀνάσα. Ἡ στάμνα παίρν' ἀνάσα. β) Δροσερά
αὔρα Πελοπν. (Κυνουρ.): Ἀσμ.

Οἱ νῆες ποῦ τὰ ἐξύμωσαν μεγάλες ἄδειες εἶχαν,

εἶχαν τοῦ Μάι τοῖς δροσιές, τ' Αὐγούστου τοῖς ἀνάσες.

3) Στήριγμα ἠθικόν, παρηγορία Πελοπν. (Κορινθ.
Τρίκκ.) Σύμ. κ. ἀ.: Ἐν ἔχει ἀνάσσα Σύμ. Νὰ εἶχα τὸ παι-
δάτι μου, νὰ εἶχα τὴν ἀνάσα μου! Τρίκκ. Συνών. ἀνασα-
σμός. 4) Θάρος, τόλμη Σύμ.: Ἀνέσαν ποῦ τὴν ἔχει!

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ἀνασαιματιά ἢ, Ἄνδρ. ἀνεσαιματιά Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάσαιμα < ἀνασαίνω.

Ὁ ὑπὸ τῶν πνευμόνων ἐκπεμπόμενος ἀήρ: Ἀσμ.

Βουλλώσετε τὴ γάμαρα μὲ διαμαντένια βούλλα

νὰ μείν' ἢ ἀνασαιματιά 'ς τὰ τέσσερα καδούνια.

ἀνασαίνω, ἀνεσαίνω Ἀθῆν. Ἄνδρ. Κορσ. Κρήτ.
Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Πρω. ἀνισαίνου Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ.
Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. κ. ἀ. ἀνασαίνω κοιν. καὶ Καππ.
(Σινασσ.) Πόντ. (Σινώπ.) ἀναθαίνω Μέγαρ. ἀνασαινῶ
Πελοπν. (Λακων.) ἀνασαίνου βόρ. ἰδιώμ. καὶ Τσακων.
ἀνασάνω Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀλαθαίνω Κύπρ. (Γερμασ.)

ἄνασάινον Θεσσ. ἄνασάινω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κῶς Προπ. (Ἀρτάκ.) Ρόδ. ἄνασάινω Ρόδ. Μέσ. ἄνασάινωμαι Νίσυρ.

Τὸ μεσν. ἀνασαίνω, ὃ κατὰ Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ 2,58 ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεσι κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -αίνω, περὶ ὧν ἰδ. τοῦ ἰδίου ΜΝΕ 1,294 κέξ.

1) Συνέρχομαι εἰς τὸν ἑαυτὸν μου ἐκ τοῦ κόπου, ἀνακουφίζομαι κοιν. καὶ Πόντ. (Σινώπ.): Κουράστηκα καὶ στάθηκα λίγο ν' ἀνασάνω. Δὲ μ' ἀφίνει τὸ παιδί ν' ἀνασάνω. Σήμερα εἶναι γεροτὴ καὶ θ' ἀνασάνωμε. Ἀκόμα δὲν ἀνάσανα κοιν. Θὰ κάτσωμε ν' ἀνασιάνωμε Λακων. Ἀνάσανα ἀφ' τὰ μωρὰ κι ἀφ' τὰ δουλείες Σινώπ. || Παροιμ.

Εἴπαμε ν' ἀνασάνωμε | κ' ἤγυραμε μαλλὶὰ νὰ ξάνωμε (ὅταν ἀντὶ τῆς προσδοκωμένης ἀναπαύσεως εἶναι τις ὑποχρεωμένος νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἐπιπονώτερα ἔργα. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,213 κέξ.) Πελοπν.

Ἐπαντρεύτη ν' ἀνασάνη | κ' ἤγυραμα μαλλὶὰ νὰ ξάνη (συνών. τῇ προηγουμένη) Πελοπν. (Μεσσο.) Φτωχοῦ καμπάνια δὲν ἀκούεται, πλούσιον δὲν ἀνασαίνει (ἐκ μεταφ. τῆς κωδωνοκρουσίας κατὰ τὰς κηδεῖας ἐπὶ τοῦ περιφρονουμένου πτωχοῦ, ἐξυμνουμένου δὲ πλουσίου) Παξ. || Ἄσμ.

Κάμνει σταφύλι ραζακί, κάμνει κρασί μοσκάτο
κι ὅπου τὸ πιεῖ ἄνασάινεται καὶ πάλιν ἄποζητῇ το

Νίσυρ. Μετοχ. ἀνασασμένος = ὁ διάγων ζωὴν ἀναπαυτικὴν Πελοπν. (Μαζαίικ.): Ἐδῶ οἱ γυναῖκες μας εἶναι ἀνασασμένες. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 288 (ἐκδ. Wagner σ. 132) «ἐκάθισα ν' ἀναπαυθῶ, κάμπόσον ν' ἀνασάνω» καὶ Καλλίμαχ. καὶ Χρυσορρ. στ. 154 (ἐκδ. SLambros σ. 7) «ἐπέξευσαν, ἐκάθισαν, ἀνέσαναν ὀλίγον». Συνών. ἀναπνέω 2, ξανασαίνω, ξεκουράζομαι (ἰδ. ξεκουράζω). Καὶ μετβ. ἀνακουφίζω τινὰ Ζάκ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,17: Παροιμ. φρ. Τὸ ξένο χέρι σὲ ἀνασαίνει, μὰ δὲ σὲ θεραπεύει (ἢ ἀρωγὴ τῶν ξένων ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τῶν οἰκείων εἶναι πάντοτε ἀτελής. Συνών. φρ. τὰ ξένα χέρια ἀναπεύουν, μὰ δὲ θεραπεύουν) Ζάκ. —Ποίημ.

Κ' οἱ περογλῆς ξαπλώνονται 'ς τὰ δίπλατα κρεβάτια
καὶ 'ς τὴν πυκνὴ τους χλωρασιὰ καὶ 'ς τὸ βαθύ τους ἥσκιο
τὴν ἰδρωμένην ἀργατὰ δροσίζουν, ἀνασαίνου

ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. β) Ἀνακτῶ σωματικὰς δυνάμεις, ἐπὶ ἀσθενοῦς Πελοπν. (Λακων.): Ὁ ἄρρωστος ἀνάσανε -εἶναι σὰν ἀνασασμένος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπιάνω 12.

γ) Μεταφ. ἀνακουφίζομαι ἠθικῶς ἢ οἰκονομικῶς Θεσσ. Σάμ. κ. ἄ. —Λεξ. Δημητρ.: Δὲ μπορούμε ν' ἀνασάνωμε ἀπὸ τὰ χρέη Λεξ. Δημητρ. Ἐμαθα πὼς παντρεύτηκε κι ἀνάσανα αὐτόθ. Κέρδισα λίγα λιπτά κι ἀνάσανα Σάμ. Συνών. ἀναπνέω 2 β. Μετοχ. ἀνασασμένος = ὁ ζῶν βίον οἰκονομικῶς ἄνετον Λεξ. Δημητρ. Συνών. καλοζωισμένος. 2) Εἰσπνέω καὶ ἐκπνέω διὰ τῶν πνευμόνων ἀέρα κοιν. καὶ Καπτ. (Σινάσσ.) Πόντ. (Κερασ. Σινώπ.) Τσακων.: Ἀνασαίνω εὐχάριστα σὰν εἶμαι 'ς τὸ βονό. Ἀνασαίνω μὲ δυσκολία. Ὁ ἄρρωστος ἀνασαίνει βαρδιά. Ἀπὸ τὸν πόνο δὲ μπορῶ ν' ἀνασάνω. Τὸ μωρὸ δὲν ἀνασαίνει καλὰ (ἔχει ἄτακτον ἀναπνοήν) κοιν. || Φρ. Ἀνασαίνει ἀκόμα (ἐπὶ τοῦ πνέοντος τὰ λοίσθια) Χίος Ὅσον ἀνασαί' (συνών. τῇ προηγουμένη) Μακεδ. (Σισάν.) Ὅσπου ζῶ κι ἀνασαίνου (ἐφόσον ζῶ) αὐτόθ. Ὅσο ἄνασάινω (συνών. τῇ προηγουμένη) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Δὲ ἄνασάινω 'πὲ τὴ δουλειὰ (δὲν παύω ἐργαζόμενος) αὐτόθ. Τί κάψ'ς; — Ἀνισαίνου νὰ μὴ σκάσου! (ἀπόκρισις δυσθύμου) Κυδων. Ψυχὴ δὲν ἀνασαίνει (ἐπὶ παντελοῦς ἐρημίας) Κεφαλλ. Δὲν ἀνασαίνει διόλου (ἐνν. ὁ καιρός. Ἐπὶ τελείας νηνεμίας) Πελοπν. (Σουδεν.) Δὲν ἀνασαί' κλαρί (συνών. τῇ προηγουμένη) Θεσσ. (Καλαμπάκ.) || Παροιμ. φρ. Τὴν ἡμέρα ἀνασαίνει καὶ τὴ νύχτα κοιμᾶται

(εἰρων. ἐπὶ τοῦ ὀκνηροῦ καὶ ἀέργου) Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναπνέω 1. β) Εἰσπνέω ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,29 ΔΒουτυρ. Ἐπανάστ. ζῶν 174: Εἶχε βγῆ... 'ς τὸ παράθυρο μὲ ἐπιθυμία νὰ ἀνασάνη λίγον ἀέρα, μπῆκε πάλι μέσα, γιὰ τὸν βρῆκε θερμὸ ΔΒουτυρ. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Τὸν μύρο τῆς μυριτῆς θαρεῖς ὅτι ἀνασαίνεις,
πὼς τὸν κελαηδισμό τῶν ἀηδονῶν ξανοίγεις

ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀναπνέω 1 β. γ) Ἀναπνέω μὲ δυσκολίαν, ἀσθμαίνω Εὐβ. Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. ἀναπνέω 1 γ, κοντανασαίνω. δ) Ἐκπέμπω ὁσμὴν Ἡπ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.) —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,216: Ἀνασαί' τοῦ κρασί ἀπ' τὰ βαρέλλια Ἀρτοτ. || Ποίημ.

Ποῦ πέφτει τ' οὐρανοῦ ἡ δροσιὰ καὶ λούζει τὰ λουλούδια,
ποῦ ἀνοίγουν τὰ τριαντάφυλλα κ' οἱ δάφνες ἀνασαίνου

ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. 3) Ἀραιώνομαι, κάμνω τόπον (ἐκ τῆς σημ. τοῦ προξενεῖν ἄνεσιν, εὐκολίαν) Ἀθῆν.: Ἀνεσάνετε νὰ περάσῃ τὸ παιδί.

ἀνασακκιάζω Κύθηρ. κ. ἄ. —Λεξ. Δημητρ. ἀνεσακκιάζω Χίος Μέσ. ἀνεσακκιάζομαι Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σακκιάζω.

1) Ὑπανεγείρων τὸν γεμιζόμενον σάκκον σείω αὐτὸν ἢ κτυπῶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ νὰ συμπίεσθῃ τὸ περιεχόμενον καὶ οὕτω δεχθῇ οὗτος περισσοτέραν ποσότητα ἔνθ' ἄν.: Ἀνασακκιάστηκαν καλὰ τὰ κάρβουνα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνακαθίζω Α 2, ἀνασακκίζω 2, ἀντισακκιάζω, σακκιάζω, σηκωχτυπῶ. 2) Μέσ. ἀπλώνομαι, ἐξαπλοῦμαι ὡς σάκκος Θήρ.: Ἐνεσακκιάστηκα ἀπάνω 'ς τὸ σούστινο καναπέ.

ἀνασάκκιγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασακκίζω.

Ὑπόσεισις, τιναγμός τοῦ φορτίου διὰ νὰ τοποθετηθῇ καλῶς εἰς τὴν ράχιν.

ἀνασακκίζω Δ.Κρήτ. Νίσυρ. Πόντ. (Σάντ.) Τήλ. Χίος κ. ἄ. —Λεξ. Δημητρ. ἀνασακκίζω Χίος ἀνεσακκίζω Α.Κρήτ. ἄνασάκκιζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἄνεσακκῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σακκίζω.

1) Τοποθετῶ ἐντὸς σάκκου Λεξ. Δημητρ.: Ἀνασάκκισα τὸ κριθάρι - τὸ σιτάρι. 2) Ἀνασακκιάζω, ὁ ἰδ., Κρήτ. Τήλ. Χίος κ. ἄ. —Λεξ. Δημητρ.: Ἀνεσάκκισε τὴ σακκούλλα νὰ κάτσω δ' ἄχερα γιὰ νὰ βάλωμ' ἀκόμη δυὸ τρία Κρήτ. Δὲ χωρᾶν τὰ κάρβουνα ὅσο ν' ἀνασακκίσω Λεξ. Δημητρ.

β) Ὑπανεγείρω, σείω τὸ ἐπὶ τῆς ράχεώς μου φορτίον διὰ νὰ τοποθετηθῇ καλύτερον Πόντ.(Σάντ.) γ) Ἀνασηκῶν φορτίον Ρόδ.: Ἐνεσάκκα μου κομμάτιν τὴ σακκούλλα.

3) Μέσ. κινουμαι, μετακινουμαι ἕως ὅτου καθίσω Θράκ.(Σαρεκκλ.): Ἐνεσαγγίσκε ἄνεσαγγίσκε ὥσπου νὰ κατακάτῃ. Μὴ ἄνεσαγγίζεσαι, παιδί μ'!

ἀνασαλεύω Κέρκ. Λευκ. —ΚΘεοτόκ. ἐν Νουμῇ 390,2 —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἀνασαλεύω.

Σαλεύω τι, κινῶ, μετακινῶ Κέρκ. —ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἄν. —Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνασάλεψε τὰ δαυλιά, ἔρριξε κλαρί 'πάνου 'ς τὰ καρβουνιασμένα ξύλα κ' ἐφύσησε ὥσπου βγῆκε μὰ ξάστερη φλόγα ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἄν. Καὶ ἀμτβ. σαλεύομαι, κινουμαι, μετακινουμαι Λευκ. —Λεξ. Δημητρ.: Ἀνασάλεψε ἀπὸ τὸν τόπο του Λευκ. Δὲ δορεῖ ν' ἀνασαλέψῃ αὐτόθ. Ἀνασαλεμένος σωρός. Ἀνασαλεμένα ἔπιπλα. Συνών. μετασαλῶνω.

